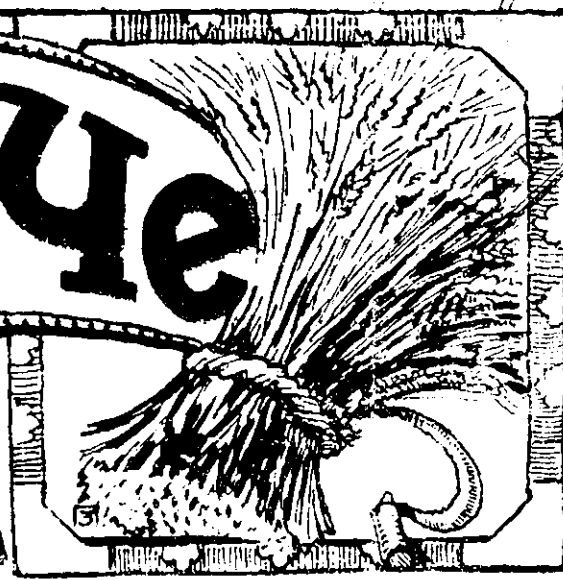
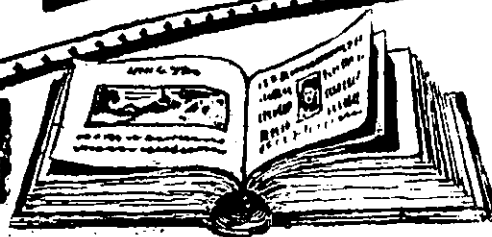

СНОПЧЕ

Година I.

Брой 5.

Април 1940 година

ОГОВОРЕНЪТЪ УРЕДНИКЪ
ИОРДАНЪ НЕДКОВЪ

Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ“ — ВАРНА

ВЪСТНИКЪ НА УЧЕНИЦИТЪ ОТЪ ВАРНЕНСКА И ПРОВАДИЙСКА ОКОЛИИ
Урежда комитетътъ отъ учители ЦЕНА 1 ЛЕВЪ Излизать 8 броя годишно

Честито Възкресение Христово!

Въ тиха пролѣтна полунощъ надъ измъчѣ-
ната земя се носи камбаненъ звънъ. Той буди
спалитѣ села и градове и имъ шепне:

— Христосъ възкресе!

Възкрѣсна милостивиятъ и чистосърдеч-
иятъ, който слѣзе на земята, за да спаси хората
отъ грѣха. Презъ цѣлия си земенъ животъ той
беше всички да се обичать като братя. Но,
судени бѣха сърдцата на ония, които го слу-
шаха. Тѣ не се стоплиха отъ горещото му
слово.

Затова, Исусъ Христосъ трѣбваше да изпие
жестоката на страданията, безъ да похули тѣзи,
които положиха тръненъ вѣнецъ на Божестве-
ното му чело. Той понесе самъ кръста си
къмъ Голгота, прости на всички, които го мѣ-
сеха и хулиха, и се помоли за тѣхъ.

Христосъ възкрѣсна изъ гроба, за да озари
свѣтлината на възкресението си всѣка
човѣшка душа. Двадесетъ вѣка се излизаха отъ
гроба. Безброй сж ония, които станаха апо-
столи на свѣтлината, правдата и любовта. И,
се пакъ, миръ между човѣцитѣ тукъ, на земя-
та, не настана...

Но, нека вѣрваме, че иде день, когато свѣт-
лината на правдата ще озари тъмнитѣ души и
свѣтлината на любовта ще сгрѣе леденитѣ
сърдца. Този день ще бѣде великъ!

Христосъ възкресе!

ПРОЛѢТНИ ГОСТИ

Пролѣтни гости
скоро ще се върнатъ.
Какъ ще се зарадватъ,
двора като зѣрнатъ:

Толкова цвѣтенца
пѣстро нацвѣтели,
всичкитѣ дървета
бѣли — побѣлѣли!

Тръгнаха на есенъ
тѣжни, мълчаливи,
литнаха надъ пуси
кѣрища и ниви.

А сега ще видятъ
букнали нивята,
нѣжно да ги люшка
пролѣтния вѣтъръ.

Нѣма ги мъгливъ
оловно — студени,
свѣтлятъ планинитѣ
отъ лѣчи огрѣни,

Пролѣтнитѣ гости
скоро ще се върнатъ,
цвѣнала градина —
родний край ще
зѣрнатъ!

Веса Паспалеева.

ЗДРАВТО ЯЙЦЕ

Презъ Великденъ батко Славъ
много, много се прослави,

на кой двочки, на кой трички,
а на нѣкого и всички.

И така излѣзе въ кра-
същате се, знай, знай,

че съ яйцето си кораво,
като камънъ яко, здраво.

— Чанай. — казахъ на Мария. —
туна има шмекерия...

че яйцето — нечупливо —
бѣше дървено, фалшиво...

на децата изъ махлата,
изпочупи имъ яйцата:

Батко Славъ дяволува,
но на честенъ се преструва...

Любомиръ ДОЙЧЕВЪ.

доближи, но нѣкой го бутна, и
той, безъ да иска, стѣпа върху
воденичката и я смаза. Пешо
се разсърди, издърпа изъ Илий-
човитѣ рѣже стомничката му и
съ все сила я удари о брѣга.
Тя се разби на парчета, а мѣ-
четата високо се разкискаха.
Илийката се дръпна на страна,
седна на брѣга и заплака. Бѣ-
ше му много мъчно, но въ
никой не му обръщаха вниман-
ние.
Нѣкой сочеше близнака
и викна:
— Пешо!
— Ота-
— Ота-

Илийката

Илийката бѣше най-интерес-
ното момче отъ махлата. Още
малъкъ той боледувалъ
отъ болестъ, която го
болела. Краката му бѣха
и той ходѣше бавно.
Илийкитѣ момчета често му
сѣмѣха, но той не имъ се
обидѣше. Когато играеха нѣ-
където, Илийката се смѣ-
ше, а момчетата му ходѣше по-
бавно, защото нѣмаха
силъ да го догледатъ. Но

цѣли часове.

Щомъ пукнѣше пролѣтъ, и
момчетата се разпиляваха изъ
кривинитѣ край Росица да бе-
ратъ теменужки, или да гонять
изъ върбитѣ подранилитѣ ко-
сове, Илийката се силѣше да
тича заедно съ тѣхъ, подска-
чаше смѣшно и викаше съ при-
сипналь гласъ. Много отъ мо-
мчетата го спѣваха, но той имаше
добро сърдце и имъ про-
щаваше.

Илийката не помнѣше бѣща
и бѣли го бѣха въ голѣмата
война. Той му ходѣше по-
бавно, защото нѣмаха
силъ да го догледатъ. Но

пасе край Росица съседскитѣ
шилета. Извеждаше ги той рано
сутринъ, оправяше ги подирѣ
сѣнкитѣ имъ и се залавяше да
дѣлка нѣщо съ вехтото си
ножче. На пладне подкарваше
малкото стадо край рѣката, а
после го настаняваше подъ
сѣнката на една и сѣща стара
върба. Сѣдаше и той подъ сѣн-
ката, изваждаше изъ закрѣп-
ната си торбичка изпрѣхналъ
хлѣбецъ и парченце сирене и
сладко сладко се нахраняваше.
Следъ това се събличаше и
дълго се кѣпѣше въ бистритѣ
води на Росица. Бѣше се на-
училъ отлично да плува. Гър-
бътъ му издигалъ крака не му
мѣшало, а плуването му

отъ махлата, които му се смѣ-
еха за всичко друго, често си
казваха:
— Плува Гърбицата, ей! Ни-
кой не може като него!

Бѣше презъ великата срѣда.
Илийката подкара съседскитѣ
овци къмъ лѣката край Росица.
Той взе съ себе си и една мал-
ка стомничка. По старъ обичай,
великденскитѣ яйца се боядис-
ваха съ вода отъ рѣката. Илий-
ката се канѣше да занесе вода
на майка си за червенитѣ яйца.
На рѣката щѣха да дойдатъ и
много деца отъ махлата. Колко
игра падаше тукъ! Тѣ трѣгваха
сутринъ, а нѣкой и по пладне, ко-
гато

добре.
Ето, че се зададохъ първитѣ
группи. Илийката ги позна отъ
далечъ. Той помоли единъ ста-
рецъ да гледа и неговитѣ овце
до пладне и заподскача съ кри-
витѣ си крачка къмъ рѣката. Илий-
ката, като въртѣше стомничката въ
крѣгъ. Стигна и се нареди
между другитѣ деца. Всички
гребѣха вода, плискаха я о
брѣга и гледаха мѣтнитѣ ва-
дички, които се връщаха къмъ
Росица. Нѣкон се плискаха по
лицата съ бистрата вода. Пешо
Чорлѣвиятъ, най-голѣмиятъ ле-
мирникъ отъ махлата, бѣше
направилъ воденичката, а

Христосъ възкресе!

Камбани се люлѣятъ,
и ангелчета пѣятъ:
вредъ радостъ се разнесе
— Христосъ възкресе!

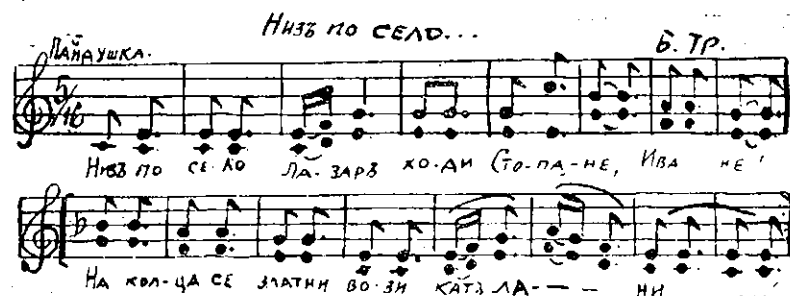
Ликува вече земята,
и свѣтятъ небесата!
Чуй, пѣсень се понесе:
— Христосъ възкресе.

Усмивхатъ се цвѣтата,
трептятъ въвъ злакъ полята,
че пролѣтъ вредъ донесе:
— Христосъ възкресе.

Христосъ възкресе, братя!
Навсѣде по земята,
да бѣде миръ за всички: —
за васъ, за птички!

Люлѣятъ се камбани;
въ селцата ни засмѣни
химнъ чуденъ се разнесе:
— Христосъ възкресе!

Недѣлчо ТИНЧЕВЪ.

И си Бога милно моли,
стопане, Иване,
на колца се златни вози
катъ лани.

Да пасе паунъ до сита,
стопане, Иване,
та пера да хвърли по-вечъ
отъ лани.

Златна да роси росица,
стопане, Иване,
да поникне злакъ тревица
— имане!

Да бератъ моми и момци,
стопане, Иване,
и вѣнци отъ тѣхъ да свиятъ
катъ лани.

Да накичатъ чемширъ порти,
стопане, Иване,
твоятъ домъ палатъ да стане,
да стане!

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

Пѣятъ празнично камбани,
лѣятъ звукове сребристи
надъ колиби разпиляни,
надъ селцата бѣли, чисти.

Пѣятъ празнично камбани
свѣтлото! „Христосъ възкресе!“
Люшката се надъ градоветъ
и разливатъ въ домоветъ
своята крилата пѣсень.

Пѣятъ празнично камбани,
лѣятъ звукове сребристи,
ахъ, дано сърдцата станатъ
като тая пѣсень чисти!

Веса Паспалеева.

— Дръжте ми стомната! Ей сега ще видя, нѣма ли яйца... дупката — извика Пешо и се закати по върбата.
— Да не паднешъ, ей! Дълбоко е долу, — обади се нѣкой.
— Кой, Пешо ли да падне? Ще почакашъ!
Пешо се покати на върбата и бръкна въ дупката.
— Нѣма нищо — каза той.
— Слизай де! — викна му едно момче.
— Чакай, бе! Рано е. Нека се полюлѣя — отвърна Пешо и, като възседна единъ клонъ, се залюлѣ.

Изведнажъ, клонътъ се строши, и Пешо цамбурна въ рѣката. Всички изпищѣха. Пешо се скри, показа се, извика нѣщо и пакъ се скри. Той се давѣше. Никой не знаеше, какъ да му помогне. Неочаква-

но, нѣкой разбута момчетата и се хвърли въ рѣката. Това бѣше Илийката. Всички ахнаха и останаха съ отворени уста. Илийката хвана Пешо и го повлече къмъ брѣга. Момчетата се зачудиха, откъде се взе такава сила у него. Той измъкна удавника, поизтрѣска се отъ водата, засмѣ се, сякашъ бѣше нѣщо виновенъ, и продума:
— Малко студеничко, ама нищо...

После Илийката изгледа другитъ и видѣ, че сега тѣ не му се смѣха.

Пешо се съвзе, приближи до него, хвана го за ржката и каза:

— Илийка, азъ... такова... ще ти дамъ моята стомничка. Хайде да си вървимъ, че е

Затуй е пѣргавъ, чистъ и веселъ
и заранъ става съ бодр пѣсень,
нарамва чантата и леко
поема бѣлата пѣтека

къмъ оня свѣтълъ домъ, където
се учатъ малкитъ момчета.

И, щомъ камбанката удари,
Захарий, чудниятъ Захарий —
забравя шумъ, гори и пѣсни
и гълта приказки чудесни.

Захарий още е първаче,
ала по мѣдростъ е юначе —
и съ другари се не бие
и вино никога не пие.

Иванъ Василевъ.

Добритъ книги

Споредъ С. Смайльсъ.

„Покажи ми другаритъ си, за да ти кажа, какъвъ си“ — гласи една народна поговорка. Това значи, че човѣкъ се познава дали е добъръ или лошъ по другаритъ, съ които се събира. Книгитъ сж сжко така другари, както и хората. Можемъ да кажемъ, че тѣ сж най-добритъ, най-търпеливитъ и най-веселитъ другари. Книгата поучава и забавлява човѣка на младини, раздумва и ободрява го на старини. Искашъ ли да се смѣешъ отъ сърдце, прочети хубава книга. Искашъ ли очитъ ти да поронятъ сълзи отъ омиление и да почувствуващъ душата си пречистена, прочети хубава книга.

Хубавитъ книги сж добри учители. Човѣкъ никога не се чувствува самъ, щомъ има такива книги въ ржцетъ си. Чрезъ книгитъ можемъ да разговаряме съ най-добритъ, най-умнитъ и най-великитъ люде, които живѣятъ далечъ отъ насъ или сж умрѣли.

Въ живота на хората има много злини, но има и много добро и велико. Доброто и великото никога не умира, защото е записано въ книгитъ и чрезъ тѣхъ се предава въ сърдцата на хората вѣчно.

Малко сж тѣзи отъ насъ, които могатъ да пѣтуватъ по море и да видятъ далечни, приказни страни. Хубавитъ книги ни разказватъ за тѣзи страни. Тѣ ни пренасятъ духомъ далечъ звъ морета и океани, въ безводни пустини, по върхове,

покрыти съ вѣчни снѣгове, изъ тропически гори, пълни съ чудни растения и страшни звѣрове. Ние не можемъ да се върнемъ назадъ къмъ миналото на народа си и къмъ миналото на човѣчеството; не можемъ да се срещнемъ съ хората, живѣли преди стотици и хиляди години и да ги питаеме за живота, радоститъ и мѣжитъ имъ. Само добритъ книги ни разказватъ и, докато слѣзцето грѣе надъ земята, ще продължаватъ да разказватъ за тѣхъ. Въ тѣзи книги живѣятъ старитъ народи и културата имъ. Времето е разрушило много отъ великитъ имъ паметници, но въ книгитъ тѣзи паметници сж запазени все тѣй хубави, чисти и величави за вѣчни времена.

Съ книга въ ржка, ние се забравяме и не същаваме ниже, ни студъ, ни гладъ, ни умора. Добритъ книги утешаватъ и напѣватъ. Тѣ запазватъ човѣка отъ пьянство, отъ ходене изъ кафенета и праздно скитане изъ улицитъ. Който е вкусилъ отъ сладостта на добритъ книги и е станалъ другаръ съ тѣхъ, той не може да ги остави, за да зѣпа по улицитъ и да се завира изъ мѣста, отъ които може да научи само лоши работи.

Книгитъ запазватъ за вѣчни времена всичко хубаво, което умътъ и сърдцето на човѣка сж създали.

Търсете и четете добритъ книги!

Преразказалъ Й. Н.

студено. Стомничката азъ ще ти дамъ. Ето, вземи я!
Илийката не взе стомничката. Момчетата тръгнаха къмъ село мълчаливи.

На Великденъ Илийката обикаляше хорото, премѣненъ съ нова сатенена рубашка, а джобовѣтъ на вехтитъ му панталонки се издуваха отъ две червени яйца. Край него бѣха момчетата отъ махалата, които вече не му се смѣха. А Пешо Чърлавиакъ току показваше едно яйце и думаше:

— Илийка, да се чукнемъ за здраве!

Чичо ДАНЪ.

ЩЪРКЕЛЧО ПРИСТИГНА

Минзухаръ отижднахъ,
теменужка снѣя,
хвърлихъ ги високо,
чанъ... върху номина.

Щъркелчо доволенъ
съ клюна си затрака.
Сигурно ни помни
двечинитъ съ нака,

дѣто цѣло лѣто
пѣснички му пѣхмѣ,
съ босички краченца
тичахмѣ, играхмѣ.

Веса Паспалеева

Защо ли?

Следъ като лудѣха,
защо ли поспрѣха
вихритъ студени?
Рѣки заледени,
защо ли се лѣятъ
и радостно пѣятъ?
Вмѣсто да се мръщятъ,
защо ли тѣй лѣщятъ,
ясни, небесата?
И вредъ надъ земята
защо ли тѣй смѣло
слѣнце е загрѣло?
Кокичета бѣли
що сж пошурѣли, —
рано подранили,
нѣжнички и мили,
съ тѣхнитъ другари —
жѣлти минзухари,
сини теменужки, —
вѣрнитъ имъ дружки?
Защо ли напѣлватъ
и тихо потрѣпватъ
дърветата голи?
Защо ли? Защо ли?...

Ив. Казъловъ.

Гурбетчия

Въ ранната зарана,
яхналъ конче врано,
пѣтъ далеченъ бие
скръбенъ гурбетчия.

Кой ще го надзърне,
кой ще го пригърне!
въ чуждата чужбина
безъ родъ, безъ родине

А задъ планината,
въ слънчева позлата,
чака мълчелива
бацината нива.

Тръпне и го чака
съ дѣсница яка:
зрънце да поспе
и да си попѣе.

Прѣко задъ Балкана
припка конче врано;
пѣтъ далеченъ бие
скръбенъ гурбетчия

Иванъ Василевъ

Зарадвайте съ кѣ
беднитъ си другарче
за Великденъ!

Сълзитѣ

Страшна горещина се носи по равнината. Всичко е за-
рѣло. Само въздухътъ трепти въ далечината.

По хълма се вие стрѣменъ пѣтъ. Тукъ-таме край него
издигатъ високи палми. Зеленитѣ имъ върхове бавно се
оклащатъ въ висинитѣ и тъжно гледатъ обгореното поле.
Само оскудениитѣ имъ сѣнки могатъ да поразхладятъ уморе-
ния пѣтникъ.

По горещия пѣтъ вървятъ апостолитѣ, а следъ тѣхъ е
Исусъ Христосъ, задълбоченъ въ мисли. Ученицитѣ му сж
заинтересенъ разговоръ и съвсемъ сж го забравили.

— Азъ мисля, че здравето е най-големото богатство,
ако Богъ е далъ на хората, — говори единъ отъ тѣхъ.
— Какво по хубаво отъ това да си здравъ и веселъ?

— Споредъ менъ, най-хубаво нѣщо е честността! —
отбѣжда се другъ. — Когато на душата ти не тежатъ ника-
кви грѣхове, ти си бодъръ, говоришъ съ всички и отъ нико-
го не се боишъ.

И трети се намѣсва въ разговора:

— Ами, ако не е надеждата, какъ ще живѣемъ? Като
не вярваме, че нѣкога ще постигнемъ своитѣ стремежи, ние
ясно ще се отчаемъ и ще се откажамъ отъ живота.

Дълго обсъждаха апостолитѣ, кое е най-големото Бо-
жие благо, отредено за човѣцитѣ.

Увлѣчени въ разговоръ, тѣ неусѣтно пристигнаха до
вратитѣ на Иерусалимъ и навлѣзоха въ голѣмия градъ ра-
достни, че на време сж дошли за празника Пасха. Прости-
тъ рибари любопитно разглеждаха хубавитѣ къщи и градини
съ чудни водоскоци.

Но въ мигъ, остри писъци долетѣха до тѣхъ. По ули-
цата се зададе погребално шествие. Умрѣлиятъ бѣ младъ
момъкъ. Майка му и неговитѣ роднини горко плачеха и про-
сѣваха горещи сълзи. Всички минавачи се спрѣха, за да
отдадатъ почитъ на починалия. Закриви изъ друга улица
процесията, отнесе съ себе си мѣката, що бѣше заседнала
за мигъ въ сърдцата на минаващитѣ.

Тогавъ Исусъ се доближи до ученицитѣ си и имъ каза:
— По пѣтя вие се препирахте, кое отъ благата, които
Богъ е далъ на хората, е най-големо. Сега досещате ли се?
Недоумяватъ апостолитѣ.

— Най-големото благо, това сж сълзитѣ, — обясни
имъ Спасителъ. — Каквато и мѣка да сподави човѣка,
щомъ си поплаче, всичко му минава. Сълзитѣ сж цѣло бо-
гатство за тоя, който отъ сърдце ги пролива, защото показ-
ватъ, че той има добра и състрадателна душа.

Преразкавалъ: **Койчо Радневъ**,
уч. отъ III. кл., гара Борисово.

Кукери

(Маски)

Лѣжа въ кревата и мисля за кукеритѣ. Навѣнъ вѣтъ-
рътъ пѣе своята стара пѣсень. Ставамъ, измивамъ се и ужъ
се тѣя, а очитѣ ми все се въртятъ и все поглеждатъ навѣнъ.
Кажа-тракна вратата. Веднага я дръпвамъ и я подканвамъ
да ми разкаже какъ сж се приготвили кукеритѣ. Тя сѣда
до менъ и започва.

— Първо си избиратъ царъ. Той нагласява, какъ да от-
празнуватъ празника. Всѣкой се облича съ разни дрехи....

Още не довършила, по улицата задрънкатъ звънци.
Скачамъ и какво да видя? — кукеритѣ. Тѣ гонятъ децата съ
голѣмитѣ си геги и ги спѣватъ. Щомъ видятъ каруца, ти-
чатъ и я спиратъ. Хората имъ даватъ пари и тѣ ги пущатъ.

Удари звънецътъ. Събраха ни въ училище, а сърдцата
ни тупатъ, тупатъ, и съ нетърпение чакаме да ни пустнатъ.

Пустнаха ни. Набързо закусихме и тръгнахме подиръ
кукеритѣ. Най-напредъ царътъ е седналъ неподвижно, гордо
на своята колесница — дауколка. Край него важно се раз-
хождатъ тѣлохранителитѣ му. Булката до зетя едвамъ при-
стигва и току се навещава да цѣлува рѣце за пари. До
тѣхъ е стрелецътъ, който отъ време на време съ единъ
мѣхъ пухка пепель върху ония, които не даватъ пари, а при-
дружаващиятъ ги кукеръ — циганинъ съ смѣхъ сѣбира
около себе си най-голѣмата група деца. И релаятъ се още
много кукери: турци, селяни, ергени, момъци, дѣдовци, облѣче-
ни въ най-разнообразни носии. Тѣ сѣдатъ, почиватъ си,
играятъ хоро, тропатъ, провикватъ се срѣдъ писъка на гай-
даци и веселятъ цѣлото село. Тѣй неусѣтно мина цѣлиятъ
день.

Надвечеръ кукеритѣ се събраха въ уречената къща.
Всички се строиха, и царътъ изказа своята благодарностъ и
похваля за доброго имъ държане презъ цѣлия день. Въ не-
гова честь всички извикаха грѣмогласно „ура“ и вмѣгъ едно
парцалено бебе полетѣ въ въздуха. Следъ тази церемония
той ги освободи отъ строя, зора първата пролѣтна оранъ,
която засѣ съ жито. Останалото жито съ тенекията под-
хвърли високо въ въздуха и споредъ това, какъ се разпилѣ
житото, отгатна бждещето плодородие. Ако житото отъ те-
некията се прѣсне много — годината ще бжде гладна, ако
не се прѣсне — ще има плодородие.

Маскирането е народенъ обичай, съ който народътъ
върва, че се пропѣждатъ дяволитѣ отъ къщитѣ и селото.
Той се празнува една седмица преди заговѣзни. Такива
обичаи едно време сж спасили българина отъ потурчване,
ни каза учителътъ.

Иванъ Янчевъ,
уч. отъ IV. кл., с. Игнатиево.

Платековденъ

Деньтъ срещу Великденски-
тъ заговѣзни се казва Плате-
ковденъ. На този день въ на-
шето село има обичай да се
подаватъ платеки. Тѣ се пра-
вятъ така: разточениитѣ тѣсте-
ни листовѣ се порѣсватъ съ
сирене и се прѣгвватъ въ пра-
жълна или квадратна фор-
ма. Тѣ платекѣ се пекатъ
отгоре на печката. Наквасватъ
се съ вода, въ която има си-
ренѣ или масъ. После ги на-
мачватъ въ една телсия. Отъ
тѣхъ слагатъ халва, парче яйце
и кукиче. Запалатъ свѣ-

щта, която е точно въ срѣда-
та. Следъ това отиватъ въ
къщата на най-старата жена
въ махалата. Като се събератъ
всички, най-старата прекадява
и порѣсва трапезата съ вино
или вода. Подаватъ си една
на друга, нахранватъ се и си
разотиватъ. После женитѣ оти-
ватъ на гробищата. Този праз-
никъ е християнски. Всичко
това се извършва за мъртвитѣ.

Ние, децата, много се ра-
дуваме на тоя день, защото
ядемъ вкусни платеки и халва.

Велика Пенева, уч. IV. кл.
с. Комарево, Провадийско.

Когато бурята завѣе...

Кога буря настърхнала завѣе,
разкършила безлистни черни стволи,
чуй: вѣтрътъ до тебъ ще довѣе
гласа на бедна майка, що се моли.

Чуй, какъ свирепо вихърътъ лудѣе,
летятъ въ превара пеперуди бѣли;
вижъ: януарий ситенъ прахъ пилѣе
и рѣси дървесата заледени.

Чуй стона на окършенитѣ стволи,
въздишкитѣ на листитѣ последни,
плачътъ на вейкитѣ сухи и голи,
чуй пѣсенъта на днитѣ зимни, ледни.

Чуй: то вопли сж на майки и деца,
облѣни въ рани отъ човѣшки злини,
то молби сж на беднитѣ сърдца,
що плачатъ за човѣшки, радостни дни...

Евгения Поборникова,

СПАСИТЕЛЪ

(По поводъ съобщение въ
брой 6211 на в-къ „Зора“)

По желѣзопѣжната линия
край гара Борушица вървѣше
младъ селянинъ. Името му бѣ-
ше Ганчо Драгановъ. Той бѣ-
ше ходилъ въ близкото селце
да види приятеля си и сега се
върщаше. Ганчо бѣше веселъ,
вървѣше бавно, свиркаше си
нѣщо и се любуваше на зас-
нѣжената планина. Огъ време
на време той произнасяше и
думи, като да се разговаряше
съ нѣкого. Прехвърляше тоя-
гата, на която висѣше торбич-
ката му, отъ едното рамо на
другото, поспирваше се и пакъ
продължаваше да върви по
линията.

Изведнажъ, Ганчо видѣ, че
една скала се бѣше срутила
върху желѣзопѣжната линия
предъ него и препрѣчваше пѣ-
тя на влака, който отиваше за
Стара-Загора. Въ главата му
като стрела се заби мисълъта
за катастрофата, която щѣше
да стане. Ганчо се ослуша. До
гарата имаше половинъ кило-
метъръ, и той чу шума отъ
влака. Значи, той бѣше прис-
тигналъ и скоро щѣше да по-
тегли къмъ Стара-Загора. Ган-
чо трепна и хукна къмъ гарата.

Оставаха още нѣколко крач-
ки. Ганчо видѣ, че кондукто-
рътъ налага свирката и изсви-
ри. Тогавъ той извади кърпич-
ката си, размаха я и извика:
— Чакайте, бе-е-е-й! Не
тръгвайте!

Машинистътъ го забеляза,
показа главата си, опули очи
и загледа човѣка, който ви-
каше и тичаше. По прозорцитѣ
се показаха глави и на любо-
питни пѣтници. Ганчо пристиг-
на запѣхтѣнъ, хвърли торбата
и тоягата си, сложи рѣце на
гърдитѣ си, отвори уста да
продума, но думитѣ не изли-
заха. Той се бѣше преуморилъ
и не можеше да каже нищо.
Машинистътъ го попита:
— Какво има, чичо? Защо
си се развикалъ така?

— Маш.и.на.та тамъ...една
...— смутлеви селянинътъ и
падна.

— Пиянъ е — обадиха се
нѣкои.

— Готово — викна начални-
кътъ на влака и даде сигналъ
за трѣгване. Влакътъ изсвири.

Машинистътъ хвана лоста.

Ганчо се стресна, довѣче се
предъ машината, размаха съ
рѣце и извика:

— Чакайте! Тамъ и-м-а ска-
ла... пад...на...ла. Линията зат-
рупана!

Машинистътъ остави лоста,
скочи долу и изправи селянина.
Наскачаха и пѣтници. Скоро
всички разбраха, какво е ста-
нало и отъ сърдце благодариха
на спасителя си. А той постоя,
поогледа се, взе торбичката и
тояжката си и трѣгна по пѣ-
теката край линията.

На другия день името му се
четѣше по всички вестници.

Жечка Тодорова,

II а кл. при
уч. „Царъ Симеонъ“, Варна

Деньтъ на освобождението

Тамъ, на Шипка, шепата бѣл-
гарски опълченци победиха и
спасиха свободата на България
и честта на братска Русия.
Мощното бѣлгарско „ура“ пре-
мина презъ долини, поля и хѣл-
мове и загърмѣ като камба-
ненъ звънъ въ ушитѣ на из-
мъченитѣ бѣлгари.

Тѣзи храбри юнаци отдавна
почиватъ въ гроба, а други отъ
тѣхъ сж днесъ престарѣли и
бѣлолави старци, уважавани
отъ всички. Тѣ ни завещаха
родолюбието си. За тѣхнитѣ
голѣми жертви и нечувания
имъ героизъмъ ние ги славимъ
и почитаме, за да покажемъ,
че не сме забравили священото
имъ дѣло.

Ние отпразнувахме праз-
ника въ училище. Чете се из-
вънредно хубавъ рефератъ, и
бѣха декламирани стихотворе-
ния, които ни развълнуваха и
възгорѣха. Следъ това пад-
нахме на колѣне и изпѣхме „По-
койници“. Всички се трогнахме
до сълзи.

Безименнитѣ и известнитѣ
герои на свободата ни заве-
щаха свободна България. Ние
трѣбва да я пазимъ като зени-
цата на окото си и да рабо-
тимъ за славата и преуспѣва-
нето ѝ.

Нека живѣемъ за България
и бждемъ готови да се жертву-
ваме за нея, когато свободата
ѝ бжде застрашена!

Лилана Ст. Черварова.

III кл. при уч. „Ст. Караджа“,
Варна.

Трезвацитѣ въ с. Здравецъ на работа

На 3 мартъ ученическото въз-
държателно д-во „Асенъ Зла-
таровъ“, подъ ръководството
на учителката ръководителка,
изнесе пиесата „Обиръ“ отъ
Ал. Тиховъ. Пиеската е съ коо-
перативно въздържателенъ ха-
рактеръ. Представлението се
откри отъ представителя на дру-
жеството Йорданъ Николовъ,
ученикъ отъ I класъ. Той поз-
дравя публиката съ нѣколко
думи и каза, че ние работимъ
за възтържествуването на новъ,
трезвенъ животъ.

Изяснянето на пиеската бѣ-
ше придружено съ много въз-
държатели и кооперативни
стихотворения, декламирани отъ
ученици, членове на дружест-
вото. Въ пиеската се отличиха
ученицитѣ: П. Жековъ, Р. Не-
ковъ, М. Георгиевъ, С. Пеневъ,
М. Иванова, Ил. Радевъ, Д. Ата-
насовъ, Т. Йордановъ, Т. Ива-
новъ, П. Радевъ, П. Боевъ и др.
Следъ пиеската имаше аме-
риканско наддаване, което съ-
буди голѣмо любопитство, по-
неже бѣше ново за посетителитѣ.

На края председателътъ от-
прави благодарствени думи
къмъ всички за вниманието и
интереса, съ който сж слушали.
Всички си отидоха доволни и
ободрени отъ трезвата работа
на ученицитѣ-въздържатели.

Съобщава **Марийка Иванова**,
II кл., с. Здравецъ.

ВЕЛИКА РАДОСТЪ

Слънцето срамежливо се показва подъ лекитѣ
бѣли облаци. Студентъ вѣтрѣ духа и ни шипе по ли-
цата. Малкитѣ клонки на постърналитѣ дървета се кла-
тушкатъ, като че правятъ поклонъ на хората. Тукъ-
тамъ, покрай плетищата, се бѣлѣятъ ивици замръзнали
снѣгъ. По стрѣхитѣ още висятъ замръзнали шушулки.
Изъ прѣсния въздухъ се носятъ сладкитѣ звуци ни
селската камбана. Улицитѣ сж оживени. По всички
краища на селото кипи сладка радостъ...

Днесъ е деньтъ на освобождението!...

Старцитѣ сж приседнали на припекъ и весело раз-
говарятъ. Тѣ си припомнятъ днитѣ преди освобожде-
нието. Спомнятъ си за тъмни нощи, обвити въ черъ
мракъ и мъгла... Разказватъ, какъ слънцето е кж-
пѣло бойното поле, облѣно съ кръвъ и покрито съ
трупове...

Но, сега е друго. Сега велика радостъ грѣе въ
сърдцата имъ. Тѣ ставатъ и тръгватъ къмъ църквата,
за да благодарятъ на Бога и му се помолятъ за бж-
дещето на отечеството си. По пѣтя ги срѣщатъ ра-
достни деца, тръгнали за училището да отпразнуватъ
великия празникъ.

Следъ църква въ училището се събраха много
хора. Тѣ слушаха съ трепетъ грѣмливитѣ гласчета на
ученицитѣ, които славѣха дѣлото на освободителитѣ ни...

Цѣлъ день радостъ и веселби се носѣха изъ мал-
кото ни селце, качнало върху хубавата земя на сво-
бодна България.

Иванъ Черневъ,
III кл., с. Неофитъ Рилски,
Провадийско.

ТОДОРОВДЕНЪ

Днеска е Тодоровденъ. Севернякътъ пѣе тжнната си
пѣсень. Следъ разпустъ отъ църква много хора излѣзоха
извънъ село. Тамъ щѣха да се надбѣгватъ селскитѣ коне.
Косъ, който бѣ чиракъ на бай Темелко, докара неговата
алеста кобилка. Той щѣше да я езди при надбѣгването.
Подиръ нѣколко минути дойдоха и други коне съ ездачи.
Събраха се всички и отидоха да пустнатъ отъ мѣстността
„Сиварията“ по шосето за село.

Всички, които чакаха на мѣстото, кждето щѣха да
пристигнатъ конетѣ, бѣха нетърпеливи. Предричаха, чий конъ
ще надбѣга, гледаха наградитѣ.

Ето, че по шосето се зададохъ бѣгащитѣ коне. Тѣ
наближиха. Най-напредъ бѣше бай Темелковата кобилка. Но,
като доближи опредѣлената крайна линия, тя се препъна и
падна. Всички трепнаха. Ако не бѣше се спънала, щѣше да
вземе първата награда. Бай Темелко се отдѣли отъ публиката
и просълзенъ отиде при обичната си кобилка. Тя щѣше бѣше
въ пѣна и пѣшкеше, пѣшкеше...

Дойдоха и последнитѣ коне. Опредѣлиха се наградитѣ.
И на бай Темелко дадохъ юзда.

Народътъ си разотиваше вече. Следъ всички Косъ,
който по случайностъ не бѣше се ударилъ при падането,
водѣше кобилката. Тя нуцаше.

Павелъ Христовъ Павловъ,
уч. III кл.
с. Срацимиръ, Варненско.

На заговѣзни

Недѣля е. Селото гѣмжи отъ
навалица. Месарницитѣ и слад-
карницитѣ сж пълни съ хора.
Всѣки купува и се готви за
заговѣзни. Татко отиде въ се-
лото. Купи кокошка, месо, хал-
ва и ги донесе у насъ. Майка
ми сложи престилката си и се
разпъргави да почисти и сго-
ви. Азъ се въртѣхъ около яде-
нето като гладенъ вълкъ и
предвкусвахъ, колко сладко ще
бжде то.

Мръква се. Ето, че настѣпи
очакваниятъ часъ. Събрахме
се съ още едно семейство, за
да прекараме по-весело. Дока-
то мама приготвяше трапезата,
азъ успѣхъ да се отдѣля за
малко. Отидохъ на полянката
близо до гората. Запалихъ го-
лѣмъ огънь, възпламенихъ
стрелитѣ си и ги пуснахъ ви-
соко въ небето за здравето на
цѣлото семейство. Такъвъ е
мѣстниятъ обичай. Следъ като
се върнахъ, още отъ стѣлбитѣ
ми замириша на хубаво. Преди
да започнемъ да вечеряме, ние,
децата, поискаме прошка отъ
мама и татко и имъ пожелахъ
„леки пости“. Седнахме да
вечеряме. Ядохме съ голѣмъ
апетитъ. Като се нахранихме,
татко върза едно парче халва
съ конецъ за тавана и я за-
въртъ. Всички деца зѣпнахме.
Халвата се удържа по лицата
ни, заплиташе се въ коситѣ
ни, и ние заприличахме на сж-
щински палачовци. По-късно
се маскирахме, та изненадахме
родителитѣ си. Така прекарахъ
ме до късна нощъ въ смѣхъ
и веселба.

Отъ утре започватъ Велики
пости. Ще постимъ всички, за
да приемемъ светото причастие

и да се приготвимъ да посре-
щемъ съвѣтлия празникъ Ве-
ликденъ.

Владимиръ Абаджиевъ,
уч. отъ I кл., с. Вълчи-долъ.

Следъ зима

Като птички чуруликатъ
всичкитѣ капчуци вънъ,
полудѣли врабци викатъ:
„Зимата бѣ страшенъ сънъ!“
А въ градинитѣ се смѣе
като хубаво момиче
бѣлоснѣжното кокиче.

Хей! За тази тѣсна стая
азъ не искамъ и да зная.
Тръгвамъ вече на разходки!
Нека старата ни котка
само въ нея да остане...
Менъ дирете по балкани,
въ ширнитѣ поля, горички,
дето никнатъ пакъ тревички.
Сбогомъ! Сбогомъ! Въ
тази стая
азъ не мога да изтрая!

Христо Бояджиевъ.

